

Bir Gönül Dostu: Cumali Ünal

İnsanlar dostlarıyla büyüktür ve hakikî dost bir servettir. Ama ilişkilerin çoğunlukla çıkara endekslediği toplum yapısı içerisinde bu tür dostluklar kolay oluşmuyor. Çünkü hakikî dostlukları besleyen fikre ve duyguya dayalı kaynaklar vardır. Karakter, kültür, estetik, inanç...

İnsanların içlerindeki bu kaynaklar kurudu. Yeni nesil ise bu kaynakları değil başka kaynakları emiyor artık.

Niye anlatıyorum bunları? Sevgili dostum Cumali Ünal Hasannebioğlu'ndan söz etmek için. O hakikî dosttan... Onu anlatmak derdindeyim ama buna gücüm yeter mi bilmiyorum.

Hele hakikî dostlarda (*Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (tecellisi) oradadır. Bakara:115*) ayet-i keriminin haşyetiyle bakarsanız, ne Cumali Ünal'ı anlatmaya gücünüz yeter, ne Uçakan'ı.

Aynı zamanda şair Cumali ... Direkt Cumali mi demeleyim, bey mi diye hitap etmeliyim yoksa arkadaş ya da ağabey mi, bunu da kestiremiyorum; çünkü benden 3 yaş büyüktür kendileri. Ama hep bir arkadaş olmuştur bana, yoldaş olmuştur.

Onun şiir dünyasından söz etmek için iddialı bir iş. Bir şiir otoritesi olmak lazım. Hele benim hiç hadim değil. Ben de şiirle uğraştım bir müddet. Ama şığ sulara yüzmekti benimki. Hâlâ inatçı mısralar sık sık kapımı çalıyorlarsa da kapımı açamıyorum.

Biliyorum onlarla uğraşmak zaman ister, sabır ister. Benimse zamanı azalmış ama iddialı bir yerde durduğum sinemada projelerine lâyıkıyla zaman bulamayan biri olarak bu kapıyı açmam zor görünüyor. Kimi mısralar dökülüyor dudaklarımdan ama sadece kendim söyleyip kendim dinliyorum. Şiire zaman ayıramayısam doğru mu değil mi onu da bilmiyorum. Cumali bey'in ısrarla "şiiri sürdür, ihmal etme" demelerine rağmen...

Hatırlıyorum derken kendisi çok sık bir arada olmadığım biri aslında. Hele son dönemlerde telefonlarla birkaç görüşme, birkaç etkinlikte rastlaşma, tabii bir de whatsapp'dan gönderdiği Kur'an'ı Kerim meallerin veren mesajlarıyla içimize misafir oluşu, o işte... Ama bu iyi her zaman kendini yanbaşınızda hissedebileceğiniz bir sıcaklığa sahip...

Onunla nasıl tanıştığımızı da doğrusu tam hatırlayamıyorum. Sanırım, ilk kez Yazarlar Birliği Genel Merkezi'nde tanışmıştık. En unutulmaz anımız da şu: Cumali bey'in Turgut Özal'ın danışmanı olduğu yıllar:1990... "Yalnız Değilsiniz" filmi çekmişiz. Film gündem olmuş. Medyanın ilgisi olağanüstü. Nitekim hasılat rekoru kırdı. İlk galamızı yapacağız. Bütün davetiyeler dağıtılmış. Fakat, filmin gösterimi Sansür Kurulu tarafından yasaklanıyor. Galaya 3 gün kalmış ve üstelik hafta sonu!... Bu tam infial oluşturacak bir vak'a. Cumali bey'in makamında çözüm arıyoruz. Bakanlık tüzüğüne göre, ön kuruda reddedilen filmler bir üst kurula sevk edilir. Üst kurulda İçişleri Bakanlığı, Milli Savunma Bakanlığı, Mili Eğitim Bakanlığı ve daha çoğunu hatırlayamadığım asker, jandarma 12'ye yakın resmî üye var. Toplanıp seyredip karar verecekler. Toplantı ise en erken 15 gün sonra mümkün. Ama galaya 3 günümüz kalmış. Cumali Bey, 3 gün içinde çözdü sorunu! İnanılmaz şekilde çözdü! Üst Kurul gösterimine izin verdi. Ona minnet borcum büyük. O günden sonra da uzun müddet Ankara'ya her gelişimde birlikte çay içtik, sohbet ettik.

Benim dertlerimle ilgilenir, sahip çıkar, motive ederdi. İnsan olarak, şair olarak, derviş tabiatlı olarak tanıdığım seçkin dostlarımdan biridir. Hâlâ her telefon görüşmemizde beni motive etme derdinde.

Şair dedim de, onun taşıdığı sıcak dostluğumuzda bunun da payı büyük. İnsan sadece kelimelerle konuşmaz, bakışıyla, duruşuyla, hisleriyle de konuşur. Elektrik aldım sözü herhalde böyle bir şey. Cumali bey, benim duygularımın çoğunu kendinde yaşıyor eminim. Ben de öyle Çoğu zaman aynı manyetik dalgalar yaydığımızı söylemek abartı olmaz diye düşünüyorum. Çünkü şiirindeki deyiş, kullandığı metaforlar, semboller benim haz duyduğum bir ses. Benim karalamalarımın rengiyle çoğu yerde örtüşüyor. Elbette mısraları, kıyas kabul etmez bir seviyede, çok daha ustalıkla ve çok daha derin...

*Rejisör

“Baş verip sırrını devşiren derviş
içinde / ta derinlerde
kıvrılıp uyuyan
bir hüznün
kozasında
yanıp kıpırdadıkça
zonklamaya başlar dağlar kan şoruldur
güneşin barbar çocuklarının geçtiği yerde
baş
gövdeden
ayrılarak
karişir dünya sayfalarına

seni tutacağım elimi uzatabilsem
uzatamıyorum
göğsünden bir aşk bile çıkaramayan
kısır
seller mühürledi ağzımı
açamıyorum
bir ada yüreğim yalnız, yapayalnız
kendi kendinin konuğu
güneş miyim, ay mı, gökyüzü mü? Bilmiyorum
gece yağmurlarının tarifesinde

ben şiir getirdim huzuruna
sevgili sonsuz Nakkaş
Emrem Yunus alıç getirmişti”

Cumali dostum, aynı zamanda siyasetin içindeydi. Nitekim bunun yansımalarını şiirlerinde de görmek mümkün. O hâlâ bu ülkenin meselelerine kafa patlatan, çözüm için sancılar çeken bir entelektüel. Gördüğüm kadarıyla siyasette hak ettiği yere bir türlü getirilmedi. Nasip tabii. Gediği her makamda büyük hizmetler yapacağına inancım tam. Malum, bugünkü siyaset ortamında ayak oyunlarını bilmek gerekiyor. Bir sanatçının bu ayak oyunlarına ayak uydurması kolay mı? Ayrıca, yapısı gereği siyaset, emir komuta zinciri ister. Çatlak seslerin büyük parçalanmalara yol açmasından korkar. Ancak bu da bir entelektüelin kaldıracağı bir şey değil bence.

Dostlar hakkında yazı yazmak kolay değil. Zaten bu yöndeki taleplere pek olumlu yanışmam. Ama Cumali Bey oldu mu, çok şey değişir.

Nesli tükenmeye yüz tutmuş bir sanat, bir kültür adamı olarak Rabbim seni aziz etsin arkadaşım Cumali.

